



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.—Φρού-Φρού.—'Ορφεύς.—Σοφοὶ λόγοι τοῦ Βασιλέως.—Τῶ Νίκω φεύγοντι (ποίημα).—'Ανθόλιξ.—Χριστόφορος Σαμαρταΐδης.—'Εντυπώσεις ξένου (ποίημα.) Σκέψεις.—'Εξοχαί 'Αθηνῶν.—'Ωραία, ὦραία.—'Λέσχη (Σκέψεις ἕνα κα ἑορτῆς). ΝΙΝΑ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὰ ὑπόγεια τοῦ κ. Φιλήμονος ἀπετίναξαν τὰ παλαιὰ των ῥάκη κ' ἐνεδύθησαν κομψότατον κοστοῦμι, ὡς παιδίσκη τὴν ὅποιαν βλέπων τὴν Κυριακὴν μόλις ἀναγνωρίζεις ὅτι εἶναι ἡ δοῦλα τοῦ Σαββάτου.

'Η προετοιμασία αὐτὴ ἐγένετο ὅπως ἐνθρονισθῆ ὁ *Αἰὼν*. Τὴν φορὰν αὐτὴν χρυσοῦς *Αἰὼν*. Τὰς ἀρχὰς τοῦ χρυσοῦ θέλωμεν τὰς κρίνει ἅμα ἀκούσωμεν τὸ πρῶτον εὐδαῶ του!

Πολὺ πρὶν τῆς 10 Μαρτίου εἶχε συλλαβῆ ἡ 'Εφημερίς ἐν ὄνομα διὰ τὸν ἀσπονδὸν τῆς φίλου—κ. Τρικούπην. 'Ακόμη μέχρι τῆς χθὲς ἡ *λεχὼ* εἶχε τοὺς συνήθεις εἰς τὴν ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴν κατάστασιν ἐμέτους, τόσοσιν ὥστε οἱ ἀναγνώσται τῆς—οἱ σύζυγοι ἄς ποῦμε—τὴν εἶχον βαρυνθῆ.

'Ἐπὶ τέλους ἡ σιχαμένη μας ἐγέννησεν. 'Α! εἶναι ὠραιότατο καὶ ἔξυπνότατο τὸ μικρὸ τῆς* δὲν τῆς μοιάζει ὅλως διόλου καὶ πολλοὶ ἀποροῦνε ἀν εἶναι ἡ ὄχι ἀπὸ φυσικὸν πατέρα.

Τὸν ὠνόμασεν ἐπὶ τέλους στρατηγὸν Lebœuf, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον—καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σις μ' ὄλον τοῦτο—τὸ βῆδι. Αὐτὸ εἶναι. 'Α! νὰ εἴμεθα δίκαιοι, αὐτὸ εἶναι.

Κυρὰ 'Εφημερίς, θέλεις φίλημα γιὰ τὰ γεννητούρια σου, κ' ἄς εἶσαι ἀσχημὴν σὰν πατάτα.

Περίεργον! 'Υστερα ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας τὴν ὅποιαν κατὰ πρωτότυπον ὄλως τρόπον ἐδίδαξε τὸ ἀΜήχανιστὰν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Κυριακῆς, ἡ 'Εφημερίς γράφουσα τὴν Δευτέραν περὶ ἀρθροῦ τινὸς τοῦ «ἀξιοσεβάστου» κ. Ζαίμη ἐν ᾧ, ὡς λέγει, ἀναφέρεται κρινόμενη, προστίθησι τὰ ἐξῆς:

«Θεωροῦμεν ὅτι οὕτω κρινόμεθα καὶ παρ' ὄλου τοῦ κόσμου, ἀφ' οὗ τοιαύτην ἐξήνεγκε κρίσιν ὁ κ. Ζαίμης.»

Τὸ ποιοῦτο ἐμμέσως πως εἶναι ἀναίρεσις τῆς ἰδικῆς μας γεωγραφίας, καθ' ἣν τὸ Γραφεῖον τῆς 'Εφημερίδος περιέχει καὶ τὰς πέντε ἡπείρους.

Τώρα λοιπὸν αἱ πέντε ἡπείροι εἶναι ὁ κ. Ζαίμης* καὶ δὲν ἔχει ἄδικον ἡ 'Εφημερίς ἀποκαλέσασα κόσμον τὸν γίγαντα Ζαίμην, διότι πράγματι ὁ πλανήτης αὐτῆς στρέφεται ὡς ὑδρόγειος σφαῖρα, παρουσιάζων εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἔθνους πότε 'Ἀσίαν, ὅταν κατὰ τὸν 'Ιούλιον ἀπετείνετο πρὸς τὸν βασιλέα διὰ νὰ τὸν φυλακίσῃ εἰς τὸ 'Ἴτι Καλὲ, πότε 'Αμερικὴν ὅταν κάμῃ τὸν φιλελεύθερον, πότε Νέαν 'Ολλανδίαν ὅταν ἀγριεῖ καὶ πότε Βῦρῳπὴν ὅταν ἐξημερώνηται συντηρητικὸς, ἐν ᾧ βραδείᾳ ἐπαναστάτης.

Φαντασθῆτε τώρα τὸν μονογενῆ σατυρογράφον μας 'Αννινον φιλοτεχνούντα τὸν ἀξιοσεβάστον φίλινυ τῆς 'Εφημερίδος ὡς κόσμον, ἐν σχήματι κουλουρίου, ἐμπροσθεν Εὐρώπην καὶ ὀπισθεν 'Ἀσίαν! 'Ο ποῦς δὲ τῆς σφαίρας θὰ εἶναι ὁ κ. Καμπούρογλου.

'Ἰδοὺ καὶ ὀλίγα στεφανίδια τῆς «'Εφημερίδος». 'Αντιγράφουμεν ἐνώπιον συμβολαιογράφου κατὰ λέξιν καὶ κατὰ σχῆμα. ἀλέγομεν δὲ ὅτι ἀν ἐξακολουθῆ οὕτως ὁ κ. Τρικούπης, οὐδὲ ἡμέραν μίαν ἐννοοῦμεν νὰ μαλακώωμεν τὴν σκληρότητα τῶν κατ' αὐτοῦ δικαίων ἐκφράσεών μας, ἐν τοῖς πράγμασι πατάσσοντες αὐτόν.»

Τὰ κυρτὰ εἶναι τῆς «'Εφημερίδος».

'Αγαπῶν τις τὸ μεταφορικὸν ὕρος ἔλεγε πρὸς ἄλλον περὶ τινος φίλου του:

—'Ἐκείνην τὴν ὥραν ἔθγαλε τὰ μάτια του 'εὶς τὸν περίπατον.

— Οὐ τὸν καυμένον!

— Τί μπά; καὶ νόμισες ὅτι ἐτυφλάθηκε; Θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅτι κύτταζε γύρω του.

Ο Άχιλλεύς Παράσχος και ο Άθεδίν πασσαῖς ἔγραψαν πρὸς μὴνός ποιήματα ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον *Ὀλα προσέχονται*, τοῦ Τούρκου ὑπουργοῦ ποιητοῦ ἔμπνευσθέντος πρὸς ἔθνηκὴν τιμὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου.

— Μὰ τί διάβολο, ἤρώτα τις, παρωδιᾶν ἔκαμεν ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου;

— Ὅχι, ἀδελφε, οἱ δύο μαζὺ διωδιᾶν.

Ἄρχαιος φίλος τοῦ κ. Καρύδη ἐζήτησε παρὰ τινος πληροφορίας.

— Τί νὰ σοῦ κάμῃ ὁ καυμένος, βγάξει τὸ Φῶς του.

Ο Φαλῆς ὁμιλῶν περὶ τῶν ἐνεστῶτων ἔλεγε: Δὲν φοβοῦμαι τοὺς Τούρκους ἀπὸ θαλάσσης, ἐνὸς ἔχομεν τὴν Ἰδρᾶν καὶ τὰς Σπέτσας. Συλλογισθεῖς δὲ ὀλίγον:

— Ἄ! ἔλησμένονα, ἔχομεν καὶ ναυτικὸν βασιλεῖα!...

Ἐφθασαν ἐπὶ τέλους αἱ διαληθθεῖσαι εἰκόνες τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ κατάστημα **Γιαννοπούλου καὶ Ρούκη**, ὁδὸς *Αἰόλου*, ὑπὸ τῶν Ἑκατόγχερα.

Τὰς εἶδομεν καὶ μᾶς ἤρσαν— αἱ εἰκόνες δηλαδὴ.

Πλειότερα ἐν προσεχεῖ ἀγγελίᾳ.

Ἐκτακτος παράστασις αὔριον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

Θὰ παρασταθῇ διὰ τρίτην φοράν ἡ *Κυρὰ Φροσύνη* καὶ ἡ νέα κωμῶδιὰ τοῦ κ. Σουρῆ **Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων**.

Προμηθευθῆτε εἰσιτήρια, ἵνα μὴ ἀναγκασθῆτε νὰ δοκιμάζητε ἀναρρίχημα ἐπὶ δένδρων.

ΟΡΦΕΥΣ

Εἶνε ζήτημα ἂν τὰ δύο ἑλληνικὰ θεάτρα μας εἶνε κέντρα τέρψεως καὶ οὐχὶ μελαγχολίας. Περί διδασκαλίας βέβαια δὲν δύναται νὰ γείνη λόγος.

Πολλάκις μέσῳ τῆς φρικῆς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐνθυμήθην τοὺς μακαρίτας μου ἔλους καὶ ἠναγκάσθην νὰ τρέξω ἀμέσως εἰς τοῦ Μπεριουδάκη ἵνα πολεμήσω τὰ δάκρυα.

Ἄν εἰπῆτε εἰς τινὰ τῶν ἀπειρῶν παρ' ἡμῖν **λογέων νέων** ὅτι πλήττετε εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ τὸν Ὀρφέα, παρευθῆς τὰ χεῖλη του τετυλιγμένα εἰς σαρκασμοῦ μειδιάματα σὰς ῥίψουν τὴν στερεότυπον ἐκείνην φράσιν: *Λοιπὸν περιφρονεῖς τὴν ἔθνηκὴν σκηνὴν, ἄμους!* Περιέργον, ἀλλ' ἀντάξιον τῆς τόσης λογιότητός μας, εἶνε, ὅτι θεάτρον θεωροῦμεν τοὺς ἠθοποιούς καὶ οὐχὶ τὸ δράμα.

Παίζουσιν Ἑλληνεὶ ἠθοποιοί;

Ἄρκει, εἶνε ἔθνηκὸν θεάτρον.

Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἑλληνικὴ κριτικὴ ἕως διότι οἱ Ἕλληνες δὲν γίνονται, ἀλλὰ γεννῶνται κριτικοί.

Εἰς τὴν τακτικὴν τῶν Ρωμάνων τοῦ νὰ ἀποκαλῶσιν ἰδικὰς τῶν τόσας ἑλληνικὰς χώρας δύναται τις νὰ διείδῃ ἕνα σκοπὸν, ἀλλὰ, τὸ νὰ ὀνομάζωμεν ἡμεῖς **ἔθνηκὰ** ὅλα τὰ ἔργα τῶν ῥομάντογράφων τῆς Δύσεως καὶ τῶν δραματογράφων τοῦ Μεσαίωνα, εἶνε ὅλωι ἀκατάληπτον. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι οὐδέποτε θὰ μορφωθῇ **ἔθνηκὴ σκηνή**, ἐφ' ὅσον δίδομεν τὸ ὄνομα αὐτὸ εἰς ἔργα μωρὰ καὶ ἠθοποιούς ξυλοσχίστας.

Ο Ὀρφεὺς ἔχει περισσότεράν τοῦ Ἀπόλλωνος ἑλκυστικὴν δύναμιν, καὶ τοῦτο δὲν ἀποδίδομεν εἰς ὅ,τι ἡ ἐρωτὸληπτος **Ἀράχνη**.

Οὔτε ὑπεροχὴ ἠθοποιῶν, οὔτε οἰκοπεδοῦχοι, οὔτε ἡ μέγχι πάγου δροσερὰ γαιτόνισσα εἶνε ὁ μαγνήτης, ἀλλὰ μόνῃ ἡ συμμαχία τῶν τριῶν κωμικῶν. Καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ὅταν καὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ, ἀναγινώσκονται ῥομάντσα, τὸ

ὁποῖον δύο ψυχαὶ ἐλάτρευον ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Βαρῶνος Ταρβῶ ὡς πατὴρ καὶ οὗτος ὡς ἐρωμένην. Εἶχεν ἀνάγκην τοῦ δευτέρου προσώπου διὰ νὰ συνδιαλέγηται καὶ ἠνοῖζε τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ ἔλαβε τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν τῆς Βέρθας, τὴν ὁποῖαν ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ καὶ πάλιν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἐξ ὑπαρχῆς.

Παρίσιος 7 Νοεμβρίου

Ἐδουάρδε μου,

Σήμερον συμπληροῦνται ἑπτὰ ὀλόκληροι μῆνες ἀφ' ὅτου εἶσαι μακράν μας. Μοὶ ὑπέσχεσο διὰ τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς σου ὅτι ἐντὸς πέντε ἡμερῶν θὰ ἐγκατέλειπες τὸ Λονδίον. Ἐὰν ἤξευρες πόσον δυσχερὴς εἶναι ἡ θέσις μου! Πανταχόθεν πιεζομένη εἶχον ἀνάγκην τῆς συμβουλῆς σου. Ὁ πατὴρ μου ἐπανῆλθε χθὲς ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς με νέας προτάσεις γάμου! Ἄ εἶχον ἀνάγκην διπλοῦ θώρακος καὶ ἀνδρικοῦ θάρρους διὰ νὰ ἀντιταχθῶ κατὰ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων τοῦ πατρός μου. Χάρην ἐνὸς ὀνόματος οἰκογενειακοῦ εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὸ μέλλον τῆς θυγατρὸς του, τοὺς ἱερωτέρους πόθους μας, τὰς γλυκυτέρας μας ἐλπίδας. Χθὲς ἦτο ἡ ἑορτὴ τῶν γενεθλίων σου. Ἐπεσκέφθην τὴν μητέρα σου, τὴν ὁποῖαν εὗρον τεθλιμμένην, διότι δὲν εἶχε λάθει ἐπιστολὴν σου. Τῇ ἔδειξα τὸ τελευταῖον γράμμα σου καὶ με ἔθλιψεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς δακρύουσα.—

ἀκροατήριόν του ἀραιούται πλέον τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων τῆς Ἐφημερίδος.

Ἐχει ὅμως ἰσχυρὰν ἀντιπολιτεύειν ὁ Ὀρφεὺς ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθεῖσαν.

Τὰ καθίσματά του:

Τὸν ἀντιπολιτεύονται δι' ὀλισθήσεων καὶ πόνων.

Τὰ φῶτά του:

Ἐκπληροῦσι τέττιγος μᾶλλον ἢ φανῶν προορισμόν.

Τὸ ἀκρόν του δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι εὐχαριστεῖ ἡ δυσαρρεστὴ.

Εἶνε ἀντιμελαγχολικόν.

Μόνον ποιηταί, ὧν ἡ μουσα δέχεται τὸ φῶς τῆς ἀπὸ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς μελαγχολίας τὸν ἥλιον, ζητοῦντες παντοῦ καὶ πάντοτε *χλοερὰ πεῦκα* καὶ σκιάν, εἶνε δυνατόν κρινόντες τὸν Ὀρφέα, νὰ τὸν ψέξωσιν ἐπὶ ἀκνηία. Καὶ τούτων ἐξηγεῖται ἡ πρὸς τὸν ἔγκληπον Ἀπόλλωνα στοργή.

Τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου ἡ Ὀρφικὴ σκηνὴ δὲν ἦτο **ῥομάντσο**. Εἶδομεν ἀπ' αὐτῆς τὴν *Ἀπομόλυμα*, κωμῶδιον Ἰταλικήν.

Ὅσοι τὴν ἀκούσατε δὲν θὰ ὑποπτεύσῃτε βεβαίως πλέον τὰς γυναϊκάς σας. Ὅσοι δὲν τὴν ἀκούσατε, νὰ τὴν ἀκούσητε ὅταν ἐπαναληθῇ.

Εἶνε χαριστάτη.

Ἐν γένει συγχαίρομεθα τοῦ Ὀρφέως τὴν διεύθυνσιν ἐπὶ τῇ εἰλικρινείᾳ τῆς. Ἐφρόντισε ὅπως ὑπάρχουν ἐν ἀφθονίᾳ *μαξιλάρια* πρὸς ἐνοικίασιν, ἐνῶ εἰς τὸν τετυφωμένον Ἀπόλλωνα, τὸν τόπον αὐτὸν τοῦ γλυκυτέρου ὕπνου, οὐδὲ ἐν εὐρίσκετε!

Μάριος.

ΟΡΦΕΥΣ.

Τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς ἀνεβιδάζοντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ τόσον ἀγαπητοὶ *Μυλωνάδες*.

Κόσμος ἦτο πολὺς, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον δὲ *λαϊκὸν ἔδαφος*. Οἱ Πατρισιῶται ἕνεκα τῆς ἑορτῆς διπλάσιοι, ὥστε πληρωθέντος τοῦ μεταξὺ τῶν γειτονικῶν μανδρῶν τοίχου, ἐξέτειναν τὰς κατακτήσεις αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῆς μάνδρας τοῦ θεάτρον, παρέχοντες ἡμῖν τὸ ὠραῖον θέαμα τῆς ἐκθέσεως τριακοντάδος ἀχαϊκῶν κνημῶν *decolletées*.

Ἐντύπωσιν μᾶς ἔκαμε ἡ *ἀσχημὰ* ὄλου ἐκείνου τοῦ ἀκροατηρίου μόνῃ garniture ἦτο *μία κορδίλλα*.

Ποῦ οἱ ἀστέρες, τοὺς ὁποίους ἄλλοτε ἐθαυμάσαμεν ἦτο συννεφιά... ἐν τῇ πλατείᾳ.

Ὁ Νίκος μᾶς ἐγλωσσόφαγε...

Ἄ Ζηλιάρη!...

Περὶ τῶν **Μυλωνάδων** θὰ εἰπώμεν ὀλίγα.

Πρῶτον ἡ διανομὴ τῶν προσώπων ἀρχαία.

Ὁ Σπύρος Ταβουλάρης ἔπρεπε νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Γσκεῖνου καὶ *ὄχι* ν' αὐτοχειριάζεται πάλιν ὁ Νιόνιος.

Ἡ κυρὰ Σιλβέστρα μετὰ τὴν Χέλμην ἦτο γελοία, γελοία, γελοία.

Ἡ κυρὰ Σοφία Ταβουλάρη μᾶς ἐφάνη πολὺ *βαρεῖα* εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ροζίνας, ὅπερ ἔπρεπε νὰ δοθῇ εἰς τὴν χαριεστέραν κυρίαν Νικηφόρου.

Καὶ περὶ τῆς *Κακτάδας* τοῦ ἀνουσίου Πέππου θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι δύναται νὰ ἦναι συντομωτέρα καὶ καλλιτέρα κάπως.

Νοστιμωτάτη ἦτο ἡ ἐπὶ τῆς σκηνῆς παράλασις μίαν *κουζίνας* μετ' ὄλον τὸ θάρρος Ριστόρης. Ἐννοεῖτε ὅτι τὸ ἐν-

Ὁ Ἐδουάρδος μου—μοὶ ἔλεγε θλίβουσα τὴν χεῖρά μου, δὲν ἠπατήθῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν του. Ἀλλὰ πόσα μεταξὺ σας παρεμβάλλονται ἐμπόδια, πόσαι περιπέτεια!... Καὶ ἡ μήτηρ σου ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ ἀκριβῶς τὰ συμβαίνοντα μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρός μου.—Πρὶν ἀκόμη μαρνανθῇ ἡ ἀνθοδέσμη αὐτῆ, τὴν ὁποῖαν σὰς ἔφερον—τῇ εἶπον διὰ νὰ τὴν παρηγορήσω — Ἐδουάρδος μας θὰ ἦναι ἐδῶ.—Προαίσημά τι μοὶ λέγει ὅτι δὲν θὰ φανῶ ψευδομένη πρὸς τὴν μητέρα σου. Μὴ διαψεύσῃς σὺ τὰς προαίσησεις ταύτας τῆς ἀγαπῶσός σε

ΒΕΡΘΑΣ.

— Πτωχὴ Βέρθα!—εἶπεν ἐπανακλείων τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου του—ἀλλὰ τί εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ Κόμης τοῦ Σαιντ-Μώρ... Ὁ κληρονόμος! Καὶ θὰ ἦμεν ἕως ἐγὼ σήμερον τοιοῦτος, ἐὰν μετὰ νεκρανάστασιν, ἀγνοῶ πῶς συντελεσθεῖσαν, δὲν ἐπανήρχετο ἐξ Ἰνδιῶν ὁ ἀνεψιὸς οὗτος. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐφθόνησα τὰ πλοῦτή του, τοὺς τίτλους του, τὴν δόξαν, διὰ τί οὗτος νὰ φθονῆσῃ τὴν εὐτυχίαν μου!

Οὕτω διήλθεν ἄνευ σχεδὸν τὴν ἡμέραν ἀναδιψῶν τὰς ἐπιστολάς τῆς Βέρθας μίαν πρὸς μίαν, ἐπαναλαμβάνων τὰς νεωτέρας ἐξ αὐτῶν. Εἶχεν ἀναγνώσει αὐτάς πλέον ἢ δεκάκις καὶ ὅμως τῷ ἐφαίνοντο ὡσάν νὰ ἦσαν νέαι. Καὶ ἐπανέκλεισε τὸ χαρτοφυλάκιον διὰ ν' ἀνοίξῃ τὸν Μυσσέ. Οἱ ἄλλοι ταξιδιώται εἶχον περαιωθῇ οἱ μὲν εἰς Τρουβίλλην,

οἱ δὲ εἰς τὸ Ὀμφλαίρ. Ὁ Ἐδουάρδος ἠρνήθη νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ ἀλλ' ἤδη ἠσθάνετο πληξίν. Ἄλλοτε δι' αὐτὸν αἱ ἔσδομάδες παρήρχοντο ταχύτερον ἢ ἦδη αἱ ὥραι. Καὶ τῶρα μὲν ἔκλειε τὰ παράθυρα καὶ προσεπάθει νὰ κοιμηθῇ, τῶρα δὲ ἀπεπειράτο νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ κατήρχετο μόνον μέχρι τοῦ μεγάλου λιμένος καὶ πάλιν ἐπανήρχετο. Καὶ ὁ Μυσσέ, τὸ θῦμα τῆς δυσθυμίας του, περιήρχετο τὸ δωμάτιον μετ' αὐτοῦ, ριπτόμενος ἐξ ὑπαμοιβῆς ἀπὸ τῆς κλίνης εἰς τὴν τράπεζαν. Ἡμέρα μία! Καὶ ὅμως διήλθε καὶ αὕτη, διότι ὁ χρόνος τρέχει τὸν δρόμον του μετὰ τὴν συνήθη ταχύτητά του. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ ἀνυπομονοῦντες τὸν ἀποκαλοῦσι βραδυκίνητον γέροντα, ἐνῶ διὰ τοὺς ἄλλους φαίνεται πετρωτὸς ὡς αἱ ὥραι τῆς εὐτυχίας ἀλλ' ἐκείνος εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός, ὁποῖος ἦτο καὶ πρὸ πέντε χιλιῶν ἐτών. Ἐτρεχε μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε φορᾶς καὶ ὅτε συννητήθῃ μετὰ τὸν Ἀδάμ εἰς τὸν παράδεισον. Ἐπὶ τέλους ἐσήμανε τὸ δεῖπνον καὶ ὁ Ἐδουάρδος κατήρχετο τὴν κλίμακα, ταχύς ὡς ἀστραπὴ, εὐέλπις ὅτι οὕτω θὰ παρήρχετο ἡ ὥρα χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐν τούτοις ἐπανῆλθεν ἀπρακτος, ἀπηλιπόμενος, ὁμοίωζεν ἐραστὴν ἢ πολιτικὸν ἀποτυχόντα εἰς τὰ σχέδιά του, ἀνήρχετο βραδύς καὶ σύννους τὴν κλίμακα μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ὡς ἔμπορος κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς πτωχεύσεως. Ἦνοιξε τὸ δωμάτιον μηχανικῶς, ἀλλὰ δὲν

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ.

(Συνέχεια ἰδε προηγ. φύλλον)

ἐπανῆλθεν εἰς τὰς προτέρας του σκέψεις.— Ἄ! ἡ Βέρθα μου— ἔλεγε— δὲν εἰξεύρεις τίποτε περὶ τῆς ἐπανόδου μου. Εἰς τὴν τελευταίαν μου ἐπιστολὴν τῇ ἔγραψον ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦμαι εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Καὶ ὅμως, ἐνῶ ὑπέμεινα τοσαύτας ἡμέρας ἔκτοτε μακρὰν τῆς ἀκόμης, τὸ διάστημα αὐτὸ μέχρι τῆς ἐσπέρας θὰ μοὶ φανῇ ὀλόκληρος αἰὼν!

Ὁ Ἐδουάρδος ἦτο μόνος· δὲν εἶχε πρὸς τινὰ ν' ἀνακοινώσῃ τοὺς πόθους του, τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν τῆς, τὸν ἔρωτά του, δὲν εἶχε πρὸς τινὰ νὰ εἰκονίσῃ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς τῆς Βέρθας του, τὴν ἀφέλειαν, τὴν αἰδημοσύνην, τὴν χάριν, ὅλα ταῦτα ἠνωμένα εἰς ἓν οὐράνιον πλάσμα, τὸ

τιμον κοινόν χειροκρότησεν ένθαρρυντικώτατα τήν πρωτάραν.

Οί Πατριώται εφώναζον και φόρα ! !

Έν τούτοις εφύγαμεν τέλος πάντων εϋθυμοι και όχι πολυζαγραυπισμένοι δι' όπερ ευχαριστούμεν τήν διεύθυνσιν.

Τήν γνώμην μας όμως δεν συμμερίζεται ούτε το τρίτον του κοινού.

- Τι θα πη αυτό ; άκους να μην έχη και κωμωδία !
- Μόλις μεσάνυχτα και να τελειώνη.
- Αυτό είνε κερδοσκοπία για να μην καίνε λάδι πολύ.
- Ρωμαϊκό, ρωμαϊκό !

Μόνος και μωλωνάς (όχι έρωτευμένος) εκ της σκηνης ήλθον διά της όδου Πατριών.

Παρά το Πολυτεχνείον τετράς βρακάδων έψαλε υπό τα παράθυρα τρυφεράς μαγειρίσσης:

Στά ΄ψηλά μπά κακά να σουβρη.

Παρέκει δύο ύβρίζοντο, άγνωσ διατί.

Παρέκει εϋρον λούστρον βέγγοντα μακαρίως έν μέση όδφ.

Παρέκει εϋρον τήν θύραν μου, παρέκει τήν κλίνην μου, παρέκει τόν ύπνον...

- Και παρέκει τήν λίμαν...
- Α΄ καλά μή θυμώνετε, κυρία... έσώπασα.

Αράχνη.

ΤΡΟΠΟΙ ΕΚΦΡΑΣΕΩΣ.

- Η Κυρία αναπαύεται.
Ο Κύριος κοιμάται.
Ο ύπηρέτης ύποφολογεί.

ΣΟΦΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ

Εύγνωμονούσα ή Έλλάς πρός τας δυνάμεις δέν θά ταράξη τήν ειρηνοποιόν σας έργασία.

ΔΗΛΑΔΗ

Μπορεί να μή μας δώσητε ποτέ δι' έργου όσα δια λόγον μάς ύπεσχέθητε, αλλά να εΐσθε βέβαιαι ότι και ήμεΐς δέν θα τά πάρουμε ποτέ. Α! δέν έννοούμεν να κάνουμε βήμα. Δείτε... διδτε... (με φωνήν συγκινητικήν)... όσε εύγνωμονούμεν !

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΙΚΟΝ ΦΕΥΓΟΝΤΑ

Είς τήν μεγάλη μας χαρά και στή μεγάλη λύπη Μιλεί μονάχα ή καρδιά, τά χείλη μας σπαίνουσι
Είς το χαρτί δέν γράφονται του στήθους μας εί κύποι
Και μοναχά τά μάτια μας δυό δάκρυα υγραίνουσι
Και τώρα που μάς έφυγε Νίκο αγαπημένε
Ό,τι στα στήθια νιώθουμε τά χείλη δέν τό λένε.

Η συντροφιά Μη χάνεσαι.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ.

Οί άνθρωποι έρωσι σπεύδοντες, αλλά μισούσι σπουδάζοντες.

Δι' όλας τας ώραιάς έχομεν κελλία είς το έρημοκλήσιον του στήθους.

Σ. Βασιλειάδης.

ήξευρε και αυτός τί εζητεί. Έπί τέλους ώς μετά ήρωϊκήν άπόφασιν, τό διασκεπτικόν της όποιας ήκουσαν μόνοι οι τέσσαρες τοίχοι του δωματίου χωρίς να επιφέρωσι τήν ελαχίστην παρατήρησιν, ήρχισε να έτοιμάξη τόν σάκκον του κ. Δωρναί, άποταμιεύων έντός αυτού είκη και ώς έτυχε ψήκτρας, κτένια, βιβλία, συμπεριλαμβανομένου και του πτωχού Μυσσέ, εφημερίδας και ό,τι άλλο έμενεν έξω και εκάλεσε τόν ύπηρέτην του ξενοδοχείου να καταβιάση ταύτα πρό της είσόδου. Σπεύδων δε αυτός πλείοτερον χάριν της έλπίζομένης εκδικήσεως ή όσον ό Έδουάρδος χάριν του έρωτός του, να φθάση είς Παρισίους, προηγήθη του κυρίου του ήμισειαν ώραν είς τόν σταθμόν.

Ο Έδουάρδος εφθασε μετ' όλίγον μετά του έμπορου. Συνελάλουν άκόμη περί της συναλλαγματικης.—Οί έπιβάται διά τό ΄Υθιετώ, τό Ρουάν, τους Παρισίους, είς τας άμάξας!—ήκούσθη αίφνης ή φωνή του οδηγού και ό Έδουάρδος άποχαιρετίσας τόν έμπορόν του, όστινος ή φλυαρία μικρού δειν να γείνη αίτία ν' άναχωρήση και ή άμαξοστοιχία αυτή άνευ αυτού, έρρίθη είς τήν πρώτην τυχούσαν άμαξαν. Ο τελευταίος συριγμός ήκούσθη όξυς και ή άμαξοστοιχία ήρχισε τόν δρόμον της. Άλλ' είς τήν άμαξαν, όπου είσήλθε, δέν ήτο μόνος. Εΐχεν άντικρύ αυτού όλόκληρον οικογένειαν εκ του Ρουάν, ήτις άπετελείτο εκ του σύζυγου, όστινος τό εϋθυμον και φιλόγελον ήθος έκρυσσε τά

έξήκοντά του έτη, της κυρίας του, παχυσαρκου Νορμανδης, της επίσης τετραγωνικής παραμάνας, κρατούσης είς τας άγκάλας τό μικρότατον των παιδιών, και τεσσάρων άλλων τέκνων, ών τρία μέν κοράσια, τό δε τέταρτον άρρεν. Τό μέν έκράτει ώραιον ποικιλόχρον χαρτινον μύλον, τόν όποιον προέτεινε από των παραθύρων της άμάξης, όθεν έπνεεν ό άνεμος και μόλον ότι ήτο ψυχρά ή νύξ, ή πλησίον καθημένη μήτηρ του δέν ήσθάνετο τό παράπαν ψυχος, προτιμώσα να μείνη τό παράθυρον άνοικτόν διά να μη μείνη άεργος ό μύλος του παιδιου της, χωρίς να έρωτά άν και οι άλλοι συνεπιβάται έσκεπτοντο παρομοίως. Τά κοράσια έκράτουν επίσης έκαστον έν άθυρμα άνά χείρας, και τά παιδια έκείνα έφιλονείκουν άδιακόπως, διεπληκτιζοντο, τό μέν άνεργιχάτο είς τας άγκάλας της μητρός του και εζητεί δικαιοσύνην, τό άλλο εκλαίει, τό άλλο, τό όποιον είχε της μητρός του τά νευρικά, εζηλοϋτο χαμαί και έτυπτε με τό βραβδίον του τό σανίδωμα. Έπί τέλους και ή τροφή εύρίσκετο είς άένναον κίνησιν, εζ ύπαμοιβής όργιζομένη και θωπεύουσα τά μικρά της, τά όποια έν καιρώ του θυμού της και όσάκις δέν έφοβείτο ν' άκουσθη υπό των κυρίων της τά άπεκαλεί διαβολόπαιδα.

Όκτώ ώρας μετά τοιαύτων συνοδοιπόρων!—έσκεπτετο ό Έδουάρδος από της γωνίας, όπου εκάθητο θεωρών τά γινόμενα. Έπί τέλους, ώφειλε να ύπομείνη και άφου εζητήσε

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ.

Μετά πλειότερου δικαίου οι παντοπωλάι μας δύνανται ν' αξιώσιν ότι άνήκουν είς τό Πανελλήνιον ή οι άνδρες των Γραμμάτων. Τόσον είναι άληθές ότι ύπάρχει Πανελλήνιον όσον ήτο ύπαρκτή ή Άτλαντίς του Πλάτωνος. Έκτός έν ύπό τήν λέξιν ταύτην έννοείτε τά έπ' όνόματι αυτής βαπτισθέντα πολυάριθμα καφενεΐα, κουρεία, καφετριβεία και καπνοπωλεία. Ο μόνος όστις εξεδίκησε τά δικαιώματα του έλληνισμού άπέναντι της θρασύτητος των Σλάβων και των Γερμάνων, δημιουργησάντων Πανσλαβισμόν και Παγγερμανισμόν, είναι ό καφεπώλης παραλλήλου τινος του Σιδηροδρόμου όδου, όνομάσας τό Κατάστημά του : Ηα-νελληγισμύν !

Έπανερχόμεθα είς τήν κεντρικήν ιδέαν μας, ήτις είναι ή της κατατηήσεως της δημοκρατίας των έλληνικών γραμμάτων είς πλειότερα καντόνια ή αι ΄Ηνωμένοι Πολιτεΐαι της Αμερικης. Όχι μόνον ό λόγιος της Κωνσταντινουπόλεως και ό των Άθηνών άποτελούσι κράτη ιδιαίτερα, έν ούδεμιά διατελούντα σχέσει—ώς να ήσαν γειτόνισσαι κακιωμένοι,— αλλά και ό λόγιος της Τραπεζούντος και ό Έλλην λόγιος του Λονδίνου και ό άλλος της Χίου και ό άλλος της Σμύρνης και ό άλλος των ΄Ιωαννίνων είναι ώς φυλαί άγρίων, πολλάκις μη ύποπεύουσαι ή μία τήν άλλην, έχουσαι ίδιους νόμους, ίδια έθιμα, μη κοινωνούσαι άλλήλαις, εκτός έν ό περι ύπάρξεως άγών βίψη τας μέν έναντίον των δε.

Ουδέν έντεϋθεν παράδοξον έν ό δι' όλίγας ήμέρας παρεπιδημών ένταύθα κ. Χριστόφορος Σαμαρτζιδης καιτοι εζ Έλλάδος και έν Έλλάδι εγκαινιάσας και τό φιλολογικόν και τό πολιτικόν αύτου στάδιον είς τους πολλούς είναι άγνωστος, έπως είς τους πολλούς της Κωνσταντινουπόλεως άγνωστος είναι ό ποιητής των Ένόντων, ίσως δε και ό συγγραφεύς της Παπίσσης, μολονότι περί της φή

μης μιαι παπίσσης δέν ήδύνατο ή μετά ζήλου φυσικού οι παπάδες να εργασθώσι.

Μεταξύ των λοιπών νεωτερισμών ους θα εισαγάγωμεν είς τό «Μη Χάνεσαι» είναι σκιαγραφίαι (silhouettes) των κυριωτέρων τύπων της παρ' ήμιν έλαφρας φιλολογίας, τήν πρώτην άφιερούμεν διά λόγους φιλοξενίας προς τόν κ. Χριστόφορον Σαμαρτζιδην.

Έλληνική του προσώπου κατατομή, μέλανες ζωηροί όρθοθαλμοί, χείλη έκφραζοντα δύναμιν χαρκτηρος και θέλησιν, ή όλη μορφή του ίσχνή και σχεδόν τριγωνική, είς μέλαν καταλόγουσα ύπογένειον, άποτελει έν εκ των έκφραστικωτέρων προσώπων, τό όποιον έπιβάλλει μάλλον ή άρίσκει, διότι έν γενεί ή μορφή αυτή δύνανται να έξομοιωθη προς εύμορφιάν κεντημένην επί καναβά άσχημίας.

Φύσει έπαναστάτης, ό Σαμαρτζιδης, κάπερ νεαρώτατος τό 1862, έλαβεν ένεργόν μέρος είς τήν μεταπολίτευσιν, έπαναστάτησεν έν Νάξω, έξωρίσθη είς Σμύρνην, και εκ του τρικυμιάδους εκείνου καιρού κατεκάθησεν είς τόν χαρκτηρά του βάθος τι πολιτικού συνωμότην, τόν όποιον δέν άπεξεδύθη εύρεθείς αίφνης έν τφ κέντρφ της πολιτικής τυραννίας, είς τήν πρωτεύουσαν της Τουρκίας.

Μόνον είς τήν δημοσιογραφίαν ήδύνατο να εύρη τοιαύτη φύσις τροφήν ό κ. Σαμαρτζιδης ήρίστευσεν έν Κωνσταντινουπόλει, γενόμενος δημοτικώτατος και προσφιλής συγγραφεύς. Ανατραφείς είς Άθήνας, εκπαιδευθείς είς τό Πανεπιστήμιον, έπαναστάτης, ποιητής, λογογράφος μετά γάριτος άττικης, εΐχεν όλα τά άντίθετα προς τους Βυζαντινούς προσόντα, ύψιστην δημοσιογραφικήν ικανότητα νομίζοντας τό γράφειν ακατάληπτα με ύφος ΄Ιερμίου του

τήν άδειαν παρά της κυρίας ήναψεν εύοσμον σιγάρον της Δάνας και προσέφερον έτερον είς τόν σύζυγόν της, όμοϋ μετά των κηρίνων πυρελιών του, έχων ύπ' όψιν του, ότι άφου δέν ήδύνατο ν' άποφύγη τήν συναναστροφήν, ώφειλε κατ' άνάγκην να φανη φιλόφρων. Και ό Έδουάρδος ήτο άληθώς τοιοϋτος. Άλλ' ύπάρχουσι στιγμαί, καθ' ός και ό κοινωνικώτατος των ανθρώπων προτιμά τήν μοναξίαν, καθίσταται άπροσπέλαστος. Και τοϋτο, όσάκις σκέψις τις κυκλοφορεί έντός της κεφαλής του, όσάκις όνειροπολεί ή εκφυλλίζει τά άπομνημονεύματα του παρελθόντος του.

Ο σύζυγος εΐχεν ήλαράν φυσιογνωμίαν, πάντοτε ευχαριστημένος και εϋθυμος. Εΐχε τόν μύστακα έξυρισμένον και τήν γενειάδα του τήν διχασμένην είς δύο και δίχρον περιεποιείτο άπλόνων έπ' αυτής άδιακόπως τήν χείρά του και θωπεύων μετά τινος άυταρεσκείας και έγωΐσμού. Είς τοϋτο έδοθήει αυτόν από καιρού είς καιρόν—εί και όλίγον άδεΐξιος—τό μικρότερον των τέκνων του, κατά του όποίου ήναγκάζετο να φωνάζη γελών μάλλον ή θυμωμένος.

Α! Έρνέστε, πρόνιμα! θά με άφήσης χωρίς τρίχα με τας θωπείας σου.

Θά ήσαι ώραιότερος, πατέρα...

Ναι! αλλά ή μητέρα σου δέν λέγει τό ίδιο.—Και είτα άποτεινόμενος προς τόν Έδουάρδον, τόν όποιον έλησμονήσε να ευχαριστήση διά τό σιγάρον.—Πραΐα Λονδρές!

αυτή... έχει σπανίαν εωωδίαν. Και εΐσθε... διά τους Παρισίους παρακαλώ ;

Μάλιστα! και άν γθές δέν έχανα τήν άμαξοστοιχίαν, αυτήν τήν ώραν θά ήμην είς τήν οικίαν μου.

Τό ίδιο επάθα και εγώ θά ήμην είς τό κατάστημα μου τώρα, είς τας ύποθέσεις μου... αλλά ή κυρία μου με τά παιδια της...

Έγώ πάλιν!—άπήντησεν έξοργισθείσα ή σύζυγός του—εγώ, εγώ... πάντοτε εγώ!

Έλα, μή θυμόνης, φως μου, διότι δέν έχεις δικαίον.—Εως ότου να ένδυθής, έως ότου δέν εΐξούρω τί να κάμης...

Επειτα έπεστρέψαμεν είς τό ξενοδοχείον δις, τώρα εΐχες λησμονήσει τά κλειδιά της βαλίτσας, επειτα τά γάντια σου...

Επειτα... Έχεις άκόμη και άλλο επειτα να εΐπης ; Έάν έτελείωνες όρηγορότερα τό έκαρτέ, δέν θά μάς άφρινε τό τραίν.—Μή τόν πιστεύετε, Κύριε,—είπε στρέφουσα προς τόν Έδουάρδον—αΐωνίως έχει έναντίον μου παράπονα. Ποτέ δέν έρχεται είς τό σπήτι τό βράδυ ένωρίτερα από τά μεσάνυχτα. Δέν τόν μέλει διά τίποτε... Έγώ να φροντίσω τό σπήτι, εγώ να φροντίσω τά παιδια, τό φαγητόν...

(Ακολουθεί) Κ. Γ. Ξένος.

Β', παραγεμισμένον πληθύν ὁμηρικῶν ἐπιθέτων, ἐσπαρμένον μετα Β—θ στερεοτύπων λατινικῶν, κεντημένον μὲ τετριμμένης εἰκόνας τοῦ ἀπυνηφώδους ὀρίζοντος καὶ τῆς ἐπερχομένης αἰθρίας, τῶν δίκην ἀνατολῆς καὶ δύσεως διαδεχομένων ἀλλήλας εἰς τὰς λεγομένας πολιτικὰς ἐπιθεωρήσεις. Ὁ βυζαντινισμὸς τῆς περιόδου ἐκείνης ἦτο βλακεία ὀρθογραφουσα, οὐδένα κανόνα τοῦ συντακτικοῦ παραβαίνουσα, καὶ μουμένη δις τῆς ἐβδομάδος εἰς τοὺς διὰ τῶν ταχυδρομείων Βάρνης καὶ Τεργέστης φθάνοντας φακέλλους τῆς «Βελγικῆς Ἀνεξαρτησίας», τοῦ μόνου μαντείου τῶν βυζαντινῶν δημοσιογράφων. Ἐλευθερία, εὐθυμία, πολιτικὸν θάρρος, εὐφρολογία, αἰσθητικὴ, καλλιλογία, κοινὸς νοῦς, ἀφέλεια καὶ πρὸ πάντων σαφήνεια καὶ χρῆσις γλώσσης ζωντανῆς, ἐξ αὐτῶν ἃ μὲν ἦσαν ἀνύπαρκτα, ἃ δ' ἐνομιζόντο ἐγκλήματα.

Πρῶτος δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὁ Σαμαρταΐδης, πλήρης ἀττικῶ ἀέρος, γράφων μετ' ἀπαραμίλλου ἀττικῆς χάριτος, ζωηρῶς, θερμῶς, εὐφυῆς, χαριτολόγος, δλίγων ἡμερῶν ἐπαναστάτης, γνωρίζων πλὴν τῆς γαλλικῆς καὶ τὴν ἀγγλικὴν, εἰσῆγαγεν εἰς μὲν τὴν ἐν Βυζαντίῳ γραφομένην γλῶσσαν τὸ ὕψος τῶν νεωτέρων χρόνων καὶ τῆς ζωῆς, ἐτάραξε δὲ τὰ πνεύματα, κατὰ πᾶσαν πρῶταν σπείρων τομηραῖς ἰδέας ἐλευθερίας καὶ παραστήσας πρὸ τῶν Τούρκων Ἑλληνισμὸν ὅχι φέροντα φέσι καὶ σταυρόνοντα τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ πρώτου βρωμοδέτη, ἀλλὰ ἑλληνισμὸν τομηρὸν, ἐπαναστάτην, ῥιψοκίνδυνον, τρεφόμενον ὑπὸ ἰδεῶν τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς ἀμερικανικῆς ἐλευθερίας.

Συνδεθεὶς μετὰ τῶν ἐκάστοτε ἀμερικανῶν καὶ ἀγγλῶν πρέσβων, ὕψ' ὧν ἠγαπάτο, ἐσχημάτισεν ὁμοῦ μετ' ἄλλων, ἐν Πέρσῃ, ἰδίως δὲ μετὰ τοῦ πέρουσι ἀποθανόντος τύπου πολίτου — γρηναίου **Φιλίππου Ἀποστολίδου**, — κέντρον πολιτικῆς ἐλληνικῆς δράσεως, ὅπερ ἐπολιτεύετο ὡς τμημὰ τι ἀμερικανικῆς δημοκρατίας, κηρύσσον πανδημῶς ἀρχὰς πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς ἐλευθερίας, διοργανίζον συλλόγους — ἦσαν δὲ τότε οἱ σύλλογοι ἀκμαῖα φιλελευθερα κέντρα, οὐχὶ ἠλιθίων λογιωπάτων ἢ κερδοσκοπῶν σχολαστικῶν συστάσεις — προβαῖνον μέχρι διαδηλώσεων, συνεννοουμένων μετὰ τῆς Ἀγγλίας, μετὰ τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἐξάπτον τὸ αἶσθημα τῶν δούλων Ἑλλήνων καὶ προζενοῦν ἀνυψυχίας τῇ ἐπισήμῳ Τουρκίᾳ.

Τὸ 1866—67 ὅταν τὸ πρῶτον ἀμερικανικὸν πολεμικὸν πλοῖον ὑπὸ τὸν ναύαρχον Φαραγκοῦ ἠγκυροβόλησεν εἰς τὸν Βόσπορον, ὁ Σαμαρταΐδης καὶ ὁ Φίλιππος Ἀποστολίδης ἐπὶ κεφαλῆς λαοῦ συντάξαντες τομηροτάτην ἀγγλοελληνικὴν προσφώνησιν, δι' ἧς ἐκ τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐζήτησαν ἐνέργειαν πρὸς ἐνωσιν τῆς Κρήτης μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπεσκέφθησαν τὸ πλοῖον, διήγειραν εἰς τὸ πλήρωμα ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν νύκτα τῆς ἐπαύριον οἱ δύο πρωταγωνισταὶ συναλαμβάνοντο ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ τότε φοβεροῦ ὑπουργοῦ τῆς ἀστυνομίας, τοῦ ἠπειρώτου Χουσανῆ πασσαῖ. Εἰκοσιν ἀξιωματικοὶ τῆς ἀστυνομίας—*τρεφίσοι*— καὶ στρατιῶται πλείστοι ὠδήγησαν τοὺς δύο εἰς τὰς ὑπογείους φυλακὰς, μετὰ κακούργων διπλᾶ, φερόντων ἀλύσεις.

Τὸ θάρρος τοῦ Σαμαρταΐδου, ὅταν τὴν ἐπαύριον παρέστη πρὸ τοῦ Χουσανῆ πασσαῖ ἦτο ἐλληνικώτατον.
 Ὁ πονηρὸς καὶ εὐφυῆς ἠπειρώτης τὸν ἐρωτᾷ:
 — Ἐοῦ εἶσαι ποῦ θὰ φᾶς τὸ δοβλέτι;
 — Ἐξοχώτατε, τοῦ λέγει ὁ Σαμαρταΐδης, πληρόνων εἰ-

ρωϊαν δι' εἰρωνίας ὑπουργὸς τόσῳ δυνατοῦ κράτους οὔτε ὡς εἰρωνίαν δὲν ἐπρεπε νὰ φαντασθῇ τὸ τοιοῦτο.

Καὶ μετὰ τοῦτο ἀποτεινόμενος πάλιν πρὸς τὸν ὑπουργόν:
 — Ἐάν πρόκειται, λέγει, νὰ μᾶς ἀνακρίνητε, οὔτε λέξιν θ' ἀκούσατε παρ' ἐμοῦ, διότι δὲν βλέπω τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς πρεσβείας μου.

— Ὅχι, τοῦ λέγει ὁ Χουσανῆς, θὰ μιλήσουμε σὰ φίλοι.
 — Ὅταν εἶναι ἔτσι, ἀπαντᾷ ὁ Σαμαρταΐδης, δὲν βλέπω τὸν λόγον διατί δὲν μᾶς βάζετε νὰ καθήσουμε καὶ δὲν μᾶς δίδετε νὰ καπνίσουμε. Ἐγὼ εἰκοσι τέσσαρας ὥρας νὰ πιάσω τσιγάρο.

Καὶ χωρὶς δεῦτερον λόγον τοῦ Χουσανῆ, ὃν ἐπρεπε τότε ὅλη ἡ Κωνσταντινούπολις, λαμβάνει μόνος του καὶ καθίσμα καὶ ἐκ τῶν σιγάρων τοῦ ὑπουργοῦ, ἐν ᾧ αὐτὸς μόνον ποῦ δὲν ἐδάγκανεν ἐκ πείσματος τὰ χεῖλη.

Τὸ σιγάρον, ὁ καφὸς καὶ ὁ περίπατος ἦσαν αἱ τρεῖς πηγαὶ ἐμπνεύσεως διὰ τὸν Σαμαρταΐδην εἴτε στίχους συνέθετο, εἴτε ἄρθρον ἔγραφεν, εἴτε διατριβὴν φιλολογικὴν συνέτασσε. Τὴν νύκτα ἐβασίλευον ἡ μουσικὴ καὶ ὁ ζῦθος. Εἴτε ἀπῆλθεν ἐκείνην μόνην εἰς τὸ ἀκμάζον τότε ἐν τῷ θεάτρῳ Ναοῦ Ἰταλικὸν μελόδραμα, ἢ καὶ τὰ δύο ὁμοῦ εἰς τὰ Καφωδεῖον φλάμη, εἰς ὃ ἦδον καὶ ἐπαιζον καλλιτέχναι διακεκριμένοι. Ὁ ἴδιος ἐξῆ ὡς καλλιτέχνης. Ἰδὸς ποιητῆρας, ἔχων τὸ αἶσθημα τῆς φιλοκαλίας εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἀνεπτυγμένον, ἦτο ὁ αὐτὸς τύπος αἰσθητικοῦ καὶ εἰς τὸ ὕψος του, καὶ ἐν τῇ εὐθυμίᾳ του καὶ εἰς τὸν ἱματισμὸν τοῦ καὶ εἰς τὰ δειπνά του. Συναναστρεφόμενος κυρίως μετὰ ξένων, πολλάκις, ὅτε ἦν νέος, θὰ ἔδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν Murger ὡς τύπος διὰ τὸ περιφημὸν σύγγραμμά του *Scènes de la vie de Bohèmes*.

Ὁ θάνατος τῆς πρώτης συζύγου του, ἦν ἐν λίαν ῥωμαντικῷ ἐπεισοδίῳ ἐνυμφεύθη, ἢ πεζότης τῆς κοινωνίας καὶ οἱ βαρεῖς ὄροι τῶν γραφόντων δημοσιογράφων οὐ; ἐξεμεταλλεύετο ἢ τάξις τῶν ἐκδοτῶν τυπογράφων—πᾶστα λίαν ἀχρεία—ἔχυσαν εἰς τὸν Σαμαρταΐδην τὴν ἀπογοῦτευσιν καὶ τὸν ἐλευθερόφροναν, τὸν φιλελευθερον, τὸν ῥωμαντικόν, τὸν ποιητὴν, τὸν ἐπαναστάτην, τὸν σκεπτικὸν ἐρῶσαν εἰς τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα, ὅπερ ἀπῆλθε νὰ ἐξασκήσῃ εἰς τὸ κέντρον τῆς Μακεδονίας, τὰς Σέρρες.

Ἐκεῖ νέοι τῷ ἠνοίχθησαν ὀρίζοντες, καὶ μετὰ τοῦ ἀναμορφωτοῦ τῆς πνευματικῆς Μακεδονίας **Μαροῦλη** συνδεθεὶς εἰργάσθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ὃν δὲν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν καὶ ὅστις τὸν κατέστησεν ἀντάξιον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος, ὃν ἐκτοτε μάλλον ὡς ἀντικείμενον φιλοκαλίας ἢ ἐκ μεταπροσούνης φιλεῖ πάντοτε τυχοῦσης εὐκαιρίας νὰ ἐπιδεικνύῃ.

Ἐκ Σερρῶν ἐπανελθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰσῆγαγε νέον σύστημα δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἧτις μετέβαλλε τὰ πρὶν νεκροταφεῖον—σχολεῖον εἰς θέατρον καὶ τὴν ὡς φαρμακολογίαν ξηρὰν διδασκαλίαν εἰς ποίησιν.

Ὅσοι δύο ἔτη κατὰ συνέχειαν παρέστησαν εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἐν ὠραείοις τοῦ Βοσπόρου Σχολαρχείου ἐξεπλάγησαν ἰδόντες ποῖα ἀπίστευτος διαφορὰ δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ μετὰ σχολεῖου καὶ σχολεῖου.
 Ἡ ὑπερ τῆς κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως ἐργασία του ἀνέ-

δειξεν αὐτὸν εἰς τὸ μέγα ἀξίωμα τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπόπτου τῶν Σχολείων Κωνσταντινουπόλεως, ἀναπτύξαντα καὶ ἐν τῇ νῆα θέσει του τὰ ἀναποσπᾶτως παρακολουθοῦντα αὐτὸν προσόντα.

Ἄρκει νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι μετὰξὺ ἄλλων καταδίωξεν ἀμειλίχτως τὴν τυποκλοπίαν, παρασχὼν οὕτως ὑψίστην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν τοῦ Βασιλείου μας, ἧς τοὺς ὑδρῶτας χυδαία τυπογραφία ἐξεμεταλλεύετο ἐν Τουρκίᾳ.

Ὡς ποιητῆς ὁ κ. Σαμαρταΐδης νεώτατος ἐτι ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ τότε τῆν *Κόσμοιαν* συντάσσοντος ποιητοῦ τῶν *Τριάκοντα* καὶ συγγραφέως τοῦ *Πλοῦ τοῦ Διονύσου*, δημοσιεύσας λυρικά τινα ἀνθόλλια. Τὰ μεγαλειότερα τῶν ποιημάτων του ἔγραψεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐξ ὧν διακρίνονται ἡ *Γκιουλνὰρ*, βυρῶνειον ἔπος, *Φαίδων* καὶ *Λοραλα* καὶ ἡ *Παλμύρα*. Ἡ ἀτμοσφαιρα ἧτις ἔτρεφε τότε τὴν ποίησιν ὅλης τῆς Δύσεως ἦτο εἰσέτι ῥωμαντικὴ καὶ ὁ Σαμαρταΐδης δὲν ἠδύνατο ν' ἀποτελέσῃ ἐξαιρέσιν. Ἀλλὰ τὸν ῥωμαντισμὸν του συνεκέρασε τῇ ἀττικῇ ἐκείνῃ γαλήνῃ καὶ τῷ γλυπτικῷ κάλλει, ὅπερ διέκρινεν αὐτὸν καὶ ὡς ποιητὴν καὶ ὡς λογογράφον φιλολογικὸν ἢ πολιτικόν. Ἐδραματοποίησε λίαν ἐπιτυχῶς τοὺς *Κλέφτας* καὶ *Ἀρματωλοὺς* τοῦ Ζαλακώστα, τοῦ δράματός του μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη περιστανομένου ὅπου ἑλληνικὴ σκηνή. Ἐγραψε κομψότατα διηγήματα, ἐξεδήλωσε σατυρικώτατον πνεῦμα συντάξας ἐπὶ διμηνίαν τὸν *Μῶμον* καὶ προέβη μέχρι τοῦ μυθιστορημάτος, γράψας τὰ *Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως*, ἐνθα τὸν Σύην κατὰ βῆμα ἀκολουθῶν ἔγραψε πολλὰς γλαφυρὰς σελίδας πλοκῆς μυθιστορικῆς καὶ κοινωνικῆς φιλοσοφίας.

Τὸ τελευταῖον ποίημά του αἰ *Ἀθήναι* ἐν οἰφδήτην συλλόγῳ ἢ συναναστροφῇ ἀπηγγέλη διὰ τῆς διατόρου ἀπαγγελλίας του ἐγέννησεν ἐνθουσιασμὸν, ὡς νὰ ἐνετρώφας εἰς κάλλος Ἐρμοῦ Πραξιτέλους.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
Εἰρηναῖος Ἀσώπιος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΞΕΝΟΥ.

Ἐτούτη τὸ λοιπὸν εἶναι ἡ πόλι,
 Ἐποῦ ζητάει καὶ καλὰ τὴν Πόλι
 Νὰ χᾶψῃ καὶ νὰ καταπιῇ χᾶπ! γκλούκου!
 Ἐάν νάταν *Λουκουμάς* ἢ *πάστα*;—Κούκου!
 Πέντ' ἔξῃ στρατιώταις, δηρὸ κανόνια,
 Πολιτικοί, τοῦ *καφερέ* κωθώνια,
 Ἀμέτρητοι, κ' ἕνα σωρὸ παιδάκια,
 Παιδάκια, μὲ κολλυβογραμματακία,
 Ἐνάμισο καράβι, ναύταις δέκα,
 Καὶ νὰ σοῦ κάνουνε καὶ τὸν γκιουλέκα!
 Γὰ δέσιμο 'ς τὴν πίστι μου εἶν' ὄλοι,
 Ποῦ ὄλοι τοὺς 'μισὴ δὲν κάνουν Πόλι.

Τί πόλις! Μπουκουνά! Τί κωμωδία!
 Ἐτούτ' εἶν' ἡ Ἀθήνα; Ἀηδία!
 Ἀμάξια μὲ λακίδες, καὶ παρέκει,
 Ἀλάπησ γλοιτοσίχρης καὶ βρακᾶς. Δὲ στέκει!
 Τ' εἶν' τοῦτα; Ὡ γὰ τὸ Θεὸ, θὰ σκάσω
 Ἀπὸ τῆ γέλοια καὶ τῆ ζεστ', ἃ basso
 Οἱ γαζετογράφοι οἱ φαπλατάδες!
 Ἄ basso ὄλοι οἱ καλαμαράδες,
 Ποῦ ὄστου γράφουνε καὶ λένε τόσα!
 Ὡ! θάσπανα πέννα, θάκορφα γλῶσσα
 Τοῦ πρώτουξίπου μου, τύχαινε ἔμπροστά μου,
 Μὲ τῇ συνειδήσει καὶ τὰ σωστά μου.
 Ἐκοῦς ἐκεῖ Ἀθήνα νὰ σοῦ λένε
 Καὶ νὰ λωλαίνωνται' ἀκοῦς νὰ κλαῖνε
 Τὴν ποντικοφωληὰ τοὺς ἄμα ἴδουνε;
 Διαόλοι χίλιοι μέσα τοὺς νὰ ἴμποῦνε,
 Καὶ θηλυκοὶ γὰ νὰ γεννοβολοῦνε.

Γὰ ἴδες ἐκεῖ μιά μαύρη ἴσάν τὸ χάρο,
 Καῖσι, μὲ λαϊμὸ μακρὸ, ἴσάν γάρο!
 Δὲς κ' ἄλλη, κ' ἄλλη, κ' ἄλλη, κ' ἄλλη, κ' ἄλλη!
 Ποιὰ θὰ ταῖς σφίξῃ ἢ ταῖς σφίγγ' ἀγκάλῃ;
 Τρομάρα τῆς! Τί ἀσχημαῖς! σκορδούλαις!
 Τί κοκκαλιάραις! Τί χαμπεσοπούλαις!
 Κρίμα 'ς τὰ κρόσια, 'ς τοὺς κορσίδεε κρίμα,
 Κρίμα καὶ 'ς τὰ καρούλλα καὶ 'ς τὸ νῆμα
 Ἐποῦ ἴξωδευσαν οἱ ἄνδρες νὰ σᾶς ἴδούσουν!
 Μὰ μὴ κοτοῦνε κ' ὄλας νὰ σᾶς ἴδούσουν;
 Ποῖς θὰ σᾶς ἴδῃ γυμναῖς, καὶ δὲ θὰ φύγῃ,
 Ἐάν ἔχ' ἰδέα γὰ ἴμορρι ὀλίγη;

Γὰ ἴδες! Γὰ ἴδες! Σεινάμενος, κορδάτος,
 Κόντε Ἐρεπάνης—μούτρα μου!—τριζάτος,
 Ἐνας ἐκεῖ διαβαίνει! Ὄουο, νάσου!
 Τραβᾶω 'ς τὴν ὑγιειὰ σου!
 Τί νᾶναι; — Ἀ! βαθύπλουτος κανένας;
 Τύπλα μου! *Τερεκές* κ' αὐτὸς τῆς πέννας!
 Στοιβα χαρτιά κρατάει 'ς τὴν μασχάλη.
 Ὡ σφοδρά! Μῶρ' τεῖν' αὐτὸ τὸ γάλι;
 Ὅλοι ποῖς λίγο, ποῖς πολὺ, **δασκάλου.**

Ἐπόγειον.
 ΣΚΕΨΙΣ
 Ὅταν ἡ ὑπερφήνεια ὀδηγεῖ ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ τὸν ἵππον
 τοῦ ἀνθρώπου, ἢ σύγχυσις κᾶθηται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων αὐτοῦ.
Ἄμσοι.

ΕΞΟΧΑΙ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΗΦΙΣΙΑ, 1 Ύουλίου 1830.

Φίλτατε Μήχανεσαι,

Σοί γράφω κατά την υπόσχεσίν μου, καίτοι οὐδὲν ἔχει πλέον ἢ Κηφισία ἐνδιαφέρον τὴν περιέργειαν τῶν ἀναγνωστικῶν σου.

Ἡ εἰς τόσας οἰκογενεῖας ἠγαπημένη αὐτὴ ἐξοχή, ἡ μὲ πολυτελῆ μέγαρα κοσμηθεῖσα, ἡ συλλαβοῦσα τόσας ἐλπίδας λαμπροῦ μέλλοντος, ἐγκατελείφθη ἔρημος σχεδὸν ἐφέτος.

Ἰπὸ τὴν πλάτανόν της, ὅπου ἄλλοτε ἠκτινοβόλουσι οἱ γλυκύτεροι τῶν Ἀθηνῶν ὀφθαλμοί, ὅπου ἡμιλίθο ἡ τέχνη τῶν Παρισίων πρὸς τὴν τῶν Ἀθηναίων modistes, δὲν βλέπει τις τῶρα εἰμὴ πολυπύχους φουστάνελλας, καὶ τοῦτο τὰς ἑορτὰς μόνον.

Ἡ πρὸ αὐτῆς στοργύλη οἰκία, ἣτις πέρυσιν ἐνέκλειε τὴν ὀρασιόταν Μαρίαν μας ἐφέτος ἐγκλείει τὰς πυκνοτέρας τῶν ἀραχνῶν. Καὶ δὲν ἔχει πλέον νὰ ἐπιδείξῃ ἢ Κηφισία εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενον αὐτὴν, εἰμὴ τὸν ἀέρα καὶ τὸ ὕδωρ της.

Παντοῦ πάντοτε καὶ εἰς πᾶν ἡ μόδα κυριαρχεῖ.

Ἡ Κηφισία πέρυσιν εἶχε εὐνοηθῆ ὑπ' αὐτῆς, εὐτυχία, ἥς σήμερον ἀπόλαμβάνει τὸ Φάληρον.

Ἐν τούτοις δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτὴν τὸ Ἄιτρον τῶν Νυμφῶν ἢ αἱ Ἀθήραι — τὰ δύο ταῦτα καταντῶσι συνώνυμα τὸ θέρος. Ἐδῶ τοῦλάχιστον δὲν κινδυνεύει τις ν' ἀπολέσῃ τῶν νεύρων του τὴν υγιάν, οὐδὲ ν' ἀποκτηνωθῇ.

Εἰς τοῦτο ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν τοῦ δημοσίου σας.

Χθὲς τὴν πρωτὴν ἀρτυρήσθη τρέμων· εἶχον ὄνειρευθῆ ὅτι ἐπλανώμην εἰς τὴν τετράδα τῶν παρισιαίων κήπων!

Ἐτριβὸν εἶτι τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὅτε ἤκουσα κτύπον εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου. Εἶχον δῶσει ἐντολὴν εἰς τὸν ὑπηρετὴν νὰ μ' ἐξυπνήσῃ εἰς τὰς ἐξ δια νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ πολύκροτον Κεφαλάρι, τὴν μίαν τῶν πηγῶν τοῦ νεροῦ σας.

Ἡ θέσις εἶνε καὶ ῥωμαντικὴ καὶ δρασερά· τὸν στόμαχον ὅμως τὸν ταραττεῖ πολὺ, ὅταν σκεφθῇ τις ἐκεῖ, ἐπιτοπίως, ὅτι ἐπιέποτε ὕδωρ ἐν Ἀθήναις.

Ἡ μπουγάδες γίνονται τῶρα ἐντὸς σκαφῶν, αἱ ἐδώρησεν ὁ κ. Δήμαρχος.

Δὲν ἠδυνήθη ὅμως εἶτι ὁ τόσον προνοητικὸς οὗτος ἀνὴρ νὰ ἐφεύρῃ καὶ τι κατὰ τῆς δίψης τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα ποτίζονται ἐκεῖ ἀγεληδόν.

Ἐν γένει τὸ ὕδωρ αὐτὸ χρησιμεύει εἰς διαφόρους ἀνάγκας ζώων. Διὰ τοῦτο ἴσως καὶ ὁ κ. Δήμαρχος ἐδείξε καὶ δεῖκνυσι τόσῃν πρὸς αὐτὸ στοργήν.

Καὶ εἶδον ἐντὸς αὐτοῦ, καλλίστας διὰ φούρνον πᾶπ-
πιας, δύο δύο, δίκην Παρθεναγωγείου, μὲ ὄλον τῶν τῶ καμάρι νὰ κάμνουν τὸν πρωῖνόν τῶν περιπάτων.... αἴφνης ὅμως ἐτράπησαν εἰς φυγὴν αἱ δειλαὶ κόραι. Κύνες κυνηγετικοί, ἀντιθέτου γένους, ἦλθον ἐκεῖ νὰ λουσθῶσι!

Ἐσπερινὸς περίπατος γίνεται ἐπὶ ὄνων. Ἴσως πολλοὶ ζηλεύσουσι τὴν τύχην μου, καίτοι δὲν με κολακεύει πολὺ, ὅταν μάθουν ὅτι χθὲς συνυπνέτησα ἐπὶ δύο ὥρας μετὰ Κηφισιώτου ὄνου, περιφέρων λεπτὴν δεκαεπταετίδα κόρην! Ἐροδοῖτο... καὶ ἐξήτει θάρρος ἐνδύουσα τὸν τράχηλόν μου διὰ τοῦ ἡμιγύμνου βραχιονός της.

Ἄλλῃ, ἀλλῃ, ἀλλῃ ἐνῶ εἶμαι τόσον εὐτυχὴς ἐδῶ, προ-
βλέπω, ὅτι θ' ἀναγκασθῶ νὰ γείνω ταχέως πάλιν συμπο-
λίτης σας. Ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε χαρτοπαικτικωτάτη. Βα-
λαντίων θάνατοι ἐπέρχονται ἀλλεπάλληλοι. Καὶ τὸ ἰδικόν μου ἔχει τόσῃν ἀδυναμίαν. Φοβοῦμαι.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀκούω ἀποτρόπιον τινα φωνῆν, ὡς τὴν τοῦ φαντάσματος τοῦ Ἀμλέτου:

Βεεεεζίκ, βεεεεζίκ..... Πῶ πῶ πῶ πῶ πῶ πῶ.....

Μάριος.

ΩΡΑΙΑ! ΩΡΑΙΑ!

Ἐ θεατροκρίτης τοῦ παρισίου Χρόνου μεταδᾷ εἰς Λον-
δῖνον ὅπως ἔ παρὸν εἰς τὰς παραστάσεις τῆς διαστήμου Σά-
ρας Βερνάρδ ἐπέστειλε καὶ τὸ ἐξῆς χαριέστατον ἀνέκδο-
τον:

«Περὶ τῆς Σάρας Βερνάρ μοι διηγήθησαν πολὺ νόστιμον ἀνέκδοτον, τὸ ὅποιον ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ Λονδίνου.

«Εἰς μίαν τῶν παραστάσεων ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας εἰς ἐν τῶν διαλλειμμάτων πῆγε νὰ τῇ συγχαρῇ. Συνωθεύετο ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, ὃν καὶ παρουσίασε τῇ ἡθο-
ποιῷ:

— Ὁ γαμβρός μου, τῇ λέγει.

Ἡ δ. Σάρα Βερνάρδ χαιρετᾷ, καὶ ἐνῶ ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας ἐπροχώρησεν ἵνα συγχαρῇ καὶ τοὺς λοιποὺς ἡθο-
ποιούς, ἡ διάσχυμος ὑποκρίτρια μένει μόνη μετὰ τοῦ Βασι-
λέως, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μετὰ βασιλέα. Εἰς τὴν ὁμιλίαν τὴν ἐπιτοπὸν ἀπλοῦστατα Κύριον, τοῦ ὁμί-
λησεν ὅτι τύχη, ὅπως συνειθίζει, καὶ διὰ τοῦ συνήθους ἱπ-
ποτικῶν τρόπου της.

Ἄλλ' ἡ ἐπομένη πρᾶξις ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ καὶ ἐπα-
νέρχεται εἰς τὸ δωματίον της.

— Λοιπὸν, τῇ ἐρωτοῦν οἱ συνάδελφοί της, πῶς σας ἐφά-
νη ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος;

— Τί; Ποιὸς βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος;

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ ὁποῖου συνωμι-
λεῖς πρὸ ὀλίγου.

— Ἦτο ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος;.... Ἦτο βασιλεὺς αὐτός;

Καταδαίνει ἐκ τοῦ δωματίου της κατεσπευσμένως, τρέ-
χει εἰς τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας καί:

— Πρίγκιψ! αὐτὴ ἦτο προδοσία. Νὰ μὴ με πῆτε πῶς
μοῦ παρουσιάζετε τὸν βασιλέα τῆς Ἑλλάδος.

— Σας εἶπον: ὁ γαμβρός μου.

— Ὁ γαμβρός σας!... ὁ γαμβρός σας!... Τί
μποροῦσα νὰ καταλάβω ἐγὼ, μποροῦσε νὰ ἦτο καὶ κάνεις
ἐμπορος λαρδιῶ!

Καὶ ἀφίσασα τὸν πρίγκιπα ἐν μέσῳ τῆς ὁμιλίας, ἐπα-
νέρχεται ὡς θύελλα εἰς τὴν σκηνήν.η

Ἦραϊα! ὦραϊα!

ΛΕΣΧΗ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΝΕΚΑ ΕΟΡΤΗΣ.

Εἶχα τὴν ἑορτὴν μου.

Ἐνεκα τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἀπεφάσισα καὶ ἐγὼ ν' ἀνοί-
ξω κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὰς αἰθούσας μου καὶ νὰ δε-
χθῶ, τὴν δὲ ἀπόφασίν μου ταύτην τὴν διεκείνωσα πρὸ
πάντων εἰς ὄλους τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς τῆς συνοικίας·
διότι διασκεδάσαι ἀνευ γυναικὸς εἶναι φαγητόν χωρὶς ἄλλας·
ἐσχεδιάζα ὅτι θὰ διασκεδάσωμεν τρομερὰ, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡ
δεῖνα, θὰ ἔλθῃ ἡ τάδε, ἡ πλαγινὴ μου ἡ ξανθὴ, ἡ ἀντικρυ-
νή μου ἡ μελαγχροινὴ καὶ ἡ νόστιμη μὲ τὸ ὠραῖον της μα-
τόφρυδον, ὅτι θὰ τραγοδησωμεν, θὰ φωνάζωμεν, θὰ χο-
ρεύσωμεν, θὰ παιζώμεν τὸ κρυπτό, θὰ γελάσωμεν, θὰ σκώ-
σωμεν τὸν κόσμον στὸ ποδάρι καὶ ὅτι θὰ γίνη ἀνάστα ὁ
Θεὸς κρίνων τὴν γῆν. Ἡμῖν τόσον καταγοητευμένοι ἀπὸ
τὴν διασκεδασίαν τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ κάμωμεν ὥστε ἡ
διάθεσίς μου ἦτο ἡδὴ ὑψωμένη εἰς τὸ τετράγωνον· ἐστάθην
πρὸ τοῦ καθρέπτου μου καὶ ἐξέφραζον τὰ συγχαρητήριά
μου εἰς ἑμαυτὸν, βίε αἴφνης, δὲν ἤξεύρω πῶς, ἐνθυμήθην
ὅτι δὲν ἔχω αἰθούσαν.

Τί ν' ἀνοίξω λοιπὸν καὶ πῶς νὰ δεχθῶ τόσον κόσμον,
τόσα ὠραῖα πλάσματα κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Σα-
βαῶθ καλλιτεχνηθέντα.

Ἐπέτων ὡς ὁ Ἰκαρος, καὶ αἴφνης κατεβυθίσθην εἰς τὸ
πέλαγος τῆς ἀμνησίας.

Ἐ, ὅτι ἔχω καὶ ὅτι δὲν ἔχω εὐχαρίστως θὰ τὸ ἐδίδα διὰ
μίαν καὶ μόνην αἰθούσαν.

Ἐταξα εἰς τὸν ἅγιον Πέτρον νὰ τῷ ἀνάψω μίαν λαμ-
πάδα μεγάλην ὡς τὴν καπνοδόχην τῆς Σαλαμινίας ἐὰν μοῖ
ἐδίδο μίαν αἰθούσαν, ἀλλ' ἐκώφευσε ὁ σκληρὸς, ὡς ὁ παν-
τοπῶλης πρὸς τὸν πτωχὸν τὸν ζητοῦντα τυρὸν ἐπὶ πικρῶσι.

Ἦς φαίνεται αὐτοὶ οἱ ἅγιοι πάντοτε τοῖς μετρητοῖς καὶ
προκαταβολικῶς πωλοῦσι τὰ θαύματά των.

Δὲν θὰ ἔχωσι τὸν καιρὸν νὰ κρατῶσι κατάλογον τῶν
διαφόρων χρεώσεων.

Εἰς τὴν ἀγορὰν των δὲν θὰ ὑπάρχῃ πίστις ὡς νὰ ἦτο
δῆθεν καὶ ἐκείνη ἀγορὰ Ἀθηνῶν.

Ναί, ἡ πίστις δυστυχῶς ἐξέλιπε, διότι οἱ πονηροὶ εὐλα-
βεῖς οἱ παζαρευόντες τὸ θαῦμα ἀντὶ μιᾶς λαμπάδος, ἐλη-
σμόνου ταύτην μετὰ τὸ θαῦμα, οἱ δὲ πονηροὶ μετ' εὐλα-
βοῦς ἀπορίας ἐβλεπον ὅτι τὸ θαῦμα ἐγένετο ὑπὲρ τοῦ κη-
ροπώλου.

Ἐκ τῆς στενοχωρίας μου ἐγυμναζόμην εἰς τὸ βῆμα τρο-
χάδην ἐντὸς τοῦ στενοῦ μου δωματίου τοῦ στενοτέρου καὶ
ἀπὸ βυζαντινὴν κεφαλὴν, ὅτε ἐνθυμήθην κάτι τι.

Μίαν ἐσπέραν εὐρισκόμην εἰς ἀριστοκρατικὴν τινα συνα-
ναστροφὴν. Οἱ κύριοι ἐπαιζον βίστι, αἱ δὲ κυραὶ μετὰ τινῶν
νέων τοῦ συρμοῦ ἀφοῦ ὁμίλησαν περὶ θανδελῶν, πτερῶν,
ταινιῶν, ὕφασμάτων, πῖλων τε καὶ ἐσθήτων καὶ ἀνεσθήτων
στηθοδέσμων, κατήνησαν τὸν λόγον εἰς τὴν οἰκογενειακὴν
δημοσιογραφίαν. Ἢ κάθε κυρία ἦτο εἰς συντάκτικὴ τῶν
Ἡμερησίων Νέων τῆς γειτονίσης της.

Ἡ οἰκιακὴ αὕτη δημοσιογραφία λέγεται κοινῶς ἀνοίγειν
τὴν πετσέτα. Τὸ κλείσιμον τῆς πετσέτας ἐγένετο ὅπταν
ἐπαρουσιάσθη καλοτραφῆς καὶ στερεὰ ὑπέρβητρα τέϊον προ-
σφέρουσα. Μετὰ τὸ τέϊον ἡ συναναστροφή ἔλαβε χαρακτῆρα
ἐπὶ τὸ φιλολογικώτερον.

Εἰς κύριος ἔλεγεν αἰνίγματα, αἱ δὲ κυραὶ τὰ ἔλυον.
Ἐπρεπε νὰ ἐβλέπατε ὅπως εὐχαριστημένοι ἦσαν αἱ
κυραὶ ἐκεῖναι, ὅπταν ἐπιτυχῶς ἔλυον τὰ αἰνίγματα.

Ἀφοῦ ὁ κύριος ἐξήντησεν ὄλον του τὸ αἰνιματολόγιον
τὸν διεδέχθη μία κυρία, τὰς δὲ λυτίδας τὰς ἀντικατέστη-
σαν λύται. Ὁ καθεὶς ἐχρεώσεται νὰ γράψῃ τὴν λύσιν τοῦ
αἰνίγματος καὶ νὰ τὴν ἐπιδώσῃ εἰς τὴν κυρίαν.

Μεταξὺ ἄλλων ἐπρόκειτο νὰ εὐρεθῇ ἡ διαφορὰ ἧτις ὑπάρ-
χει μεταξὺ μιᾶς αἰθούσης καὶ μιᾶς ἀγκάλης.

Ἐλοι ἐπέδωκαν τὰς λύσεις των· μόνον ὁ πρὸ ἐμοῦ χάρι-
της ἔμεινε ἀγραφος. Ὅπταν δὲ μοι ἐπεζητήθη ἀπήνησα
ὅτι δὲν δύναμαι νὰ εὐρω καμμίαν διαφορὰν.

Μοι ἐπρότειναν νὰ σκεφθῶ ἀκόμη. Ἐσυλλογίσθη ἀρκετά·
περισσότερον ἀφ' ὅσον συλλογίζονται τὰ μέλη τῶν Συλλό-
γων, ἀλλὰ δὲν εὐρον τίποτε.

Ἐλοι καὶ ὄλαι ἐγέλων. Ἡμῖν ὁ περιγεῶς των. Ἄλλ'
ἐνῶ ἐκεῖνοι ἐγέλων, ἐγὼ εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐντροφήσω
θαυμάζων ὠραίας μαργαριτῶν συλλογὰς τὰς ὁποίας μοι ἀ-
πεκάλυπτον τὰ καγγάζοντα κοράλλινα χεῖλη. Μόνον δύο
θεῖαι, ἰσχυραὶ καὶ ὑψηλαὶ ὡς γέρανοι, γελῶσαι ἐσκέπασαν
διὰ τῶν δακτύλων των, οἷτινες μοι ὑπενηύμισαν τὰ μα-
καρόνια, τὸ στόμα αὐτῶν, προφυλάττουσαι τοὺς ὀδόντας
των, ἀπὸ τῆς βασκανίας.

Εἶχον πεποίθησιν εἰς ἑμαυτὸν, καὶ ἐγνώριζον ὅτι ἐπειδὴ
δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ μιᾶς ἀγκάλης καὶ μιᾶς αἰθού-
σης, διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ τὴν εὐρω.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι ἔλεγον ὅτι μὲ ἐνόμιζον ὀλιγώτερον εὐφυᾶ,
ὅτι διεψέυσα τὰς συστάσεις τοῦ φίλου ὅστις ἔλαβε τὴν κα-
λωσύνην νὰ μὲ εἰσαγάγῃ. Ἐγὼ ἐσκεπτόμην ὅτι θὰ ἦτο καλ-
λίτερον, ἂν ὁ φίλος μου δὲν ἐλάβανε τὸσαύτην δόσιν κα-
λωσύνης. Εἰς νέος, εἰς τοῦ ὁποῖου τὰ ἐρωτικά οἰκοδομήματα
εἶχον κάμει χαλάστρες κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ἐποφελή-
θη τῆς εὐκαιρίας νὰ μὲ ἐκδικηθῇ, διαδίδων, μὲ εὐγλωττίαν
ψιττακοῦ, διὰ τῆς γλώσσης τοῦ Βολταίρου, εἰς ὄλον τῆς αἰ-
θούσης ἐκείνης τὸν κόσμον, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ διακρίνω
πέραν τῆς ρινός μου, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἦμην βεβαίως ἐκεῖνος
ὅστις θ' ἀνεκάλυπτε τὴν πυρίτιδα.

Ἐγὼ ἐπὶ τῇ αὐθαδίᾳ τοῦ νέου, ὠχρίατα ὡς γεώμνον,

ἐπρατίνισα ὡς σέλινον, ἐρυθρίασα ὡς ἐψυγμένους ἀστακούς, ὡς πῖλος καρδιναλίου, ἢ ὡς ἐρυθροῦν ῥαφανίδιον. Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἤλλαξα τόσα χρώματα, ὥστε παρ' ὀλίγον ἦμιν βί-
θαιος ὅτι μεταμορφώθην εἰς χαμαιλέοντα καὶ ὅτι εὐρίσκο-
μαι εἰς ζωολογικὸν κήπον.

Διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ πολιτογραφηθῶ ὑπήκοος· βλάξ
ἀνδρὸν ἐφώναζον μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμένων
μου, οἱ ὅποιοι, εἰρήσθω ἐν παρενθέσει, ἔχουσιν ἀρετῶν
ἵππων δύναμιν, ὅτι μεταξύ μιᾶς αἰθούσης καὶ μιᾶς ἀγκά-
λης δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορά.

— Διατί; ἐφώνησαν διὰ μιᾶς ὅλα τὰ στόματα.
— Διότι καὶ ἡ αἰθούσα καὶ ἡ ἀγκάλη εἰσὶ δύο πράγμα-
τα τὰ ὅποια κατεσκευάσθησαν διὰ ν' ἀνοίγωνται καὶ νὰ
δέχωνται.

Αἱ ὠραῖαι τῆς συναναστροφῆς ὑπεμερίδισαν, αἱ μὴ ἄ-
σχημοὶ ἐστέναξαν, ὁ νέος μου ἐκαλλιτέχνησεν ἕνα ὠραῖον
σατύρου μορφασμόν, καὶ οἱ σύζυγοι ἐπεχειροῦν νὰ μετρή-
σωσι μετ' ὀφθαλμοῦ πόσον ὕψος ἔχει ἡ κορυφή μου
ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δαπέδου, ἐνῶ αἱ δύο θεαταί, αἵτινες,
ἀνέκαθεν ἠθιθάνθησαν ἀποστροφῆν διὰ τὰ ἐγκόσμια, ἀπέ-
κρουσαν τὸ πρόσωπον αὐτῶν, ὡς αἱ γυναῖκες τὰ ἔτη των,
διὰ νὰ μὴ προδώσωσι τὸ ἐκ τῆς κόγχης τῶν ὀφθαλμῶν αὐ-
τῶν ἐκχυρόμενον δάκρυ, ὡς θυσίαν διὰ τὸν αἰώνιον αὐτῶν
νυμφίον ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐνθυμήθην ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία δια-
φορά μεταξύ αἰθούσης καὶ ἀγκάλης, ἐγὼ μὴ ἔχων τὴν πρῶ-
την ἀπεράσιτα ν' ἀνοίξω καὶ νὰ δεχθῶ ὅλους τοὺς προσ-
κεκλημένους καὶ τὰς ὠραῖας προσκεκλημένας μου εἰς τὴν
δευτέραν.

Τί προτιμᾶτε, παρακαλῶ, μίαν αἰθούσαν, ἢ μίαν ἀγκάλην;
Ἐγὼ θὰ ἐχάριζον ὅλας τὰς λαμπροτέρας αἰθούσας τοῦ
Κερματικοῦ διὰ νὰ γίνω δεκτὸς ὡς γίνεται δεκτὴ ἡ δρῶσα
εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ράβου τὴν μυροδόλον.

Ἐπειτα ἡμεῖς οἱ δίκαιοι, λέγω ἡμεῖς διότι φαντάζομαι
ὅτι καὶ σεῖς εἰσθε δίκαιοι ὡς ἐγώ, πρέπει ἀπο ταύτην ἀ-
κόμη τὴν ζωὴν νὰ συνειθίσωμεν εἰς τὸν ἀγκαλικὸν βίον,
διότι ὅλην τὴν μέλλουσαν ζωὴν θὰ τὴν διέλθωμεν εἰς τὰς
ἀγκάλας τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ.

Αἱ ἀγκάλαι τῶν μακαρίων τούτων πατριαρχῶν εἰσὶ τὰ
ξενοδοχεῖα τοῦ Παραδείσου, εἶναι τὸ συνεντευκτήριον τῶν
δικαίων ὅσοι ἀπέρχονται μετ' ὅσον κατ' εὐθείαν εἰς τὸν παρά-
δεισον, χωρὶς νὰ περάσωσιν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς ἐξαγνήσεως
τῶν ψυχῶν τῶν ὀρθοδόξων ἢ ἀπὸ τὸ καθαρθήριον πῦρ τῶν
καθολικῶν.

Εἶναι τὸ Σπὰ ἢ τὸ Βάδεν Βάδεν τῆς ἄλλης ζωῆς.

Φαντασθῆτε τί μεγάλας ἀγκάλας ἔχουσιν αὐτοὶ οἱ Πα-
τριαρχαί!

Ἐνοεῖται ὅτι ἐκεῖ μέσα ὑπάρχουσι καὶ κῆποι, καὶ θέα-
τρα, καὶ καφενεῖα, καὶ ὄψεια καὶ λουτροῦνες, καὶ μαγερεῖα

καὶ ὅλα τέλος ὅσα χρειάζονται διὰ ν' ἀπολαύσωμεν τὰ ὑ-
ποσχόμενα ἀγαθὰ τῆς μελλούσης ζωῆς.

Οὕτω πως, ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἐννοῶ τὰς ἀγκάλας των.
Ἄλλως τε, ἂν ἦναι νὰ διερχώμεθα ἡμεῖς οἱ δίκαιοι ὅλην
τὴν αἰωνιότητα, ἐρριμμένοι φύρδην μίγδην ὁ εἰς ἐπὶ
τοῦ ἄλλου καὶ ὁ ἄλλος ὑπὸ τὸν ἕνα, δίκην τριχιῶν τεταρι-
χουμένων ἀνευ ὀξυγάρου τε καὶ ἐλαίου, ἐντὸς τοῦ ἀντεριοῦ
ἢ τοῦ τζουμπὲ τοῦ Ἀβραάμ, τότε σὺ; χαρίζω ὅλα τὰ ἐπὶ
τοῦ Παραδείσου δικαίωμάτά μου· ἀλληλοῦσα.

Ἐπὶ μίαν ἐλόκληρον ὥραν εἶχον ἀνοικτάς τὰς ἀγκάλας
μου, ἀλλὰ κινεῖς δὲν ἠδύνησε νὰ με ἐπισκερθῇ. Οἱ βρα-
χιόνές μου ἔτρεμον ἐκ τοῦ κόπου. Εἶχον σπασμούς. Μετ'
ὀλίγον οἱ σπασμοὶ ἐκυρίευσαν ὅλον μου τὸ σῶμα, ἐκ δὲ
τοῦ σώματος κατὰ συμπάθειαν προσεβλήθησαν καὶ ὅλα μου
τὰ ἐπιπλα μικρὰ καὶ μεγάλα, καὶ οὕτω τὸ πᾶν περὶ ἐμέ
καὶ μετ' ἐμοῦ ἤρχισε νὰ χορεύῃ πρὸς τιμὴν τῆς ἑορτῆς,
ἡδὺ ἀυλίζόντων τῶν κυπέλλων, τῶν ριαλῶν καὶ τῶν ὑάλων
τῶν παραθύρων.

Ὁ θόρυβος τῆς ἐξω πιπτούσης βραχιάας βροχῆς μᾶς διέ-
κοψε τὸν χορόν. Οἱ προσκεκλημένοι μου, εἶπον καθ' ἑμαυ-
τόν, ἀφεύκτως ἐμποδίσθησαν ὑπὸ τῆς βροχῆς. Ἐνεκα δὲ
ταύτης ἀνεβλήθη ἡ διασκεδασίς μας διὰ τοῦ χρόνου.
Λοιπὸν . . . καὶ τοῦ χρόνου.

Δημ.

ΠΑΠΠΑΣ ΕἰΣ ὨΡΑΙΑΝ ὙΔΡΕΥΟΜΕΝΗΝ.

Sonetto.

"Αχ! ὁ Θεὸς κοπέλα μου τὸ ἔξεραι
Πῶς τὸ νερὸ 'ποῦ παῖρνεις ἀπ' τῆ βρύσι
Τὸ ῥα κ' ἐγὼ ἀνάγκη νὰ μοῦ σῶσῃ
Τὴ φλόγα 'ποῦ 'ς τὸν τάφο θὰ με φέρῃ!

Τὰ ράσα μου μὴν τὰ θωρῆς, — ἢ ἀφήσῃ
Δὲν δύναται κανεὶς ὅ,τι συμφέρει.
Δός μου νὰ πιῶ μετ' ἄσπρο σου τὸ χέρι
Κ' ὅ,τι κ' ἂν ἔχω πάρε γιὰ μπαζίσι.

Μὴ λές ὅπως ἔμπορεῖ τοῦτο τὸ ράσο
Τὴ γλώσσα νὰ μοῦ δέσῃ. . . Σ' ἀγαπάω,
Κι' ἂν δὲν σοῦ τὸ πῶ φῶς μου, θεὰ σκάσω.

"Αχ! ἄφρησε (γιατί ἄλλο δὲ βαστάω)
Τὸ στήθος σου με σέβας νὰ πλησιάσω . . .
Τὸ φυλακτὸ σου ν' ἀσπασθῶ διψάω.

Ἐν Ἀργοστολίῳ.

Γεώργιος Γ. Ἀβλιχος.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ὁ μόνος ἑπαινος τῶν λουτρῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ὄνομα
των. Ὅπως συμπεριλαμβάνει ὅλα τὰ θέλητρα τελείας
καλονῆς, ὅταν . . . τὴν ὀνομάσῃς.

Ἡ ΔΙΕΓΘΥΝΣΙΣ ΤΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

οὐδεμίαν ἀσφορμὴν παρέχει εἰς παράπονον.
Δομάτια καθαρὰ, Σινδόνια καθαρὰ, γλυκὸ
νερὸ ἄφθονο.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΔΙΕΓΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΥΛΗ καὶ ΛΕΩΝΙΔΑ ΔΑΝΙΗΛ.

Ἀπὸ τῆς θῆς μετὰ μεσημβρίαν μέχρι μεσονυκτίου ὑπάρχει

TABLE D' HOTE

Συγκειμένη ἐκ τῶν εἰζῆς φαγητῶν :

Σούπας
Τριῶν φαγητῶν
Σαλάτας
Γλυκίσματος, τορὸ τριῶν εἰδῶν
Ὀπωρικῶν τριῶν εἰδῶν, καὶ
Καφέ

Ἐπὶ τῆς τραπέζης παρατίθενται διάφορα ὀρεκτικὰ σα-
λατικὰ (hors d' oeuvre), πλησίον δὲ τοῦ ὕδατος πάντοτε θὰ
ὑπάρχῃ Πάγος.

Πάντες οἱ ἐγγύριοι καὶ οἱ ἀλλοδαποὶ Ὀἶνοι καλλύνουσι
τὴν λαμπρότητα τῶν γευμάτων.

Τιμὴ δι' ἕκαστον ἄτομον τῆς TABLE D' HOTE φρ. 5.

Ἴδου ὁ κατάλογος καὶ αἱ τιμαὶ τῶν φαγητῶν τοῦ

RESTAURANT

Σούπα	20	Ντομάτες με ἄρνι	70
Ζεμάς	20	Φασόλια	70
Ἐξὸς σάλσα σπανιόλα	80	Ντομάτες γεμισταῖς	60
» » ὀλλανδέζα	80	Ζαμπόν	80
Μαγιονέζα	80	Ὀμελέτα	60
Ἄρνι σούβλας	90	Μακαρόνια σάλσα	25
» φούρνου	80	Πιλάφι σάλσα	30
Κοτολίτες Χόρτα	80	Σαλάτια διάφορα	30
Μοσχάρι φούρνου	90	Τυρί Ἐλβετίας	30
Δομάτι ψητὸ	80	» Ἑλληνικὸν Παρνατοῦ	25
Ροσμπίφ πατάτες	80	Γλύκισμα	40
Παπάκια ψητά	90	Σβίγγοι	50
Κοτόπουλα ψητά	90		
Γαλόπουλα ψητά	90		
Καπαμάδες	70	Ῥητινίτης ἢ φιάλη	20
Μπαμίς με ἄρνι	70	Κέας	40

Οἶνοι

Ἐπὶ τῆς τραπέζης παρατίθενται διάφορα ὀρεκτικὰ σα-
λατικὰ (hors d' oeuvre), πλησίον δὲ τοῦ ὕδατος πάντοτε θὰ
ὑπάρχῃ Πάγος.

PLUS DE DOS RONDS



BRETELLE AMERICANE

BREVETÉE

AMΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΛΟΡΤΗΡ

Ὁ ἄορτηρ οὗτος ἔχει τὸ
πλεονέκτημα, ὡς ἐκ τοῦ ἰδιαι-
τέρου αὐτοῦ σχήματος, νὰ ὠθῇ
ὠθῆ τὸ στήθος πρὸς τὰ ἐμ-
πρὸς καὶ νὰ στηρίξῃ τὸ ἐσωφόριον.

1. Εὐρύνει τὸ στήθος καὶ δίδει εἰς
τοὺς πνεύμονας ἐλευθέρην ἀνα-
πνοήν.
2. Κρατεῖ τοὺς ὤμους εὐθείς.
3. Ἀνακουφίζει τὴν ῥέχιν, τὴν
πλευρά, καὶ τὰ κοιλιακὰ ὄρ-
γανα, ἀπαλλάσσων τοὺς ὤμους
παντὸς βάρους τοῦ ἐσωφορίου.
4. Ἀνακουφίζει τὰς κοπώσεις, τὴν
κάματον, καὶ δίδει νίαν ζωὴν
εἰς τὰ φέροντα αὐτὸν ἄτομα.
5. Εἶναι ἀναμφισβητήτου ἀξίας εἰς
τῆς πρώτης ἀναπτυσσομένης
νίας, καὶ δι' ἐκείνας αἵτινες
σπουδάζουσιν.
6. Φορεῖται ἀνευ δυσκολίας παντὸς,
καὶ φέρει εὐερίαν εἰς τὸ ἄτομον
ὅπου κἀκεῖ χεῖσιν αὐτοῦ.
7. Διὰ τὸν ὀπισθεν μηχανισμὸν ἐξ-
νακαί τις ν' ἀδῆσῃ ἢ νὰ ἐλατ-
τώσῃ τὸ μήκος τοῦ ἄορτηρος.
8. Προσκολλᾶται ἐπὶ τῶν ὀπίσθεν ἑ-
σίων ὅπως οἱ κοινοὶ ἄορτηρες.
9. Ὅταν βεβήχῃ δύναται τις νὰ ση-
κώσῃ μόνον τὸ ὀπισθεν τοῦ παν-
ταλονίου, χωρὶς νὰ ἐπηρεάσῃ
τὸ ἐμπροσθεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἔχοντες ἀνάγκην τοιοῦτων, παρα-
καλοῦνται νὰ δίδωσι τὴν παραγγελίαν των, λαμβάνοντες
μέτρον, μόνον ἐκ τοῦ πλάτους τοῦ στήθους. Οἱ ἀνωτέρω ἀορ-
τῆρες εὐρίσκονται διὰ πάσας τὰς ἡλικίας ἀνδρῶν τε καὶ κο-
ριῶν, παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις καταστήμασι τῶν κκ.

Βώττη καὶ Σκληθωνιώτη,

γενικῶν ἀντιπροσώπων δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Αἱ δὲ τιμαὶ
ἐκάστου ἀναλόγως τῆς ποιότητός των ἐκ δραχμῶν νέων
3, 5, 7 1/2, καὶ 10.

ΤΕΡΨΑΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

ἔγγραφόμενοι συνδρομηταὶ εἰς τὸ μόνον καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν ἀξίζον ὡς χειλιδῶν νὰ στήνῃ τὴν φωλαὴν του ἐντὸς τῶν οἰκιῶν σας περιοδικῶν

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ τροφὴ τῶν μικρῶν σας οὔτε παχεῖς μισθοὺς ἀπαιτεῖ, οὔτε ἀπληστίαν ἐδεσμάτων, αὐτὴ *φούμαρα* καὶ ἰδιοτροπίας ἔχει.

Εἶνε ἡμερὸς, διασκεδαστικὴ, ὅλο γελᾷ, ὅλο συμβουλεύει, ὅλο διδάσκει καὶ τέρπει καὶ ἠθικοποιεῖ τὰ μικρά σας

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Εἶναι τέλειον εἰς τὸ εἶδος του περιοδικῶν, περιέχον τὴν φιλοσοφίαν του, τὴν ποίησίν του, τὸ δράμα του, τὴν ἱστορίαν του, τὴν σάτυράν του, τὰς ἰωραίας τέχνας του, τὴν πολιτικὴν του.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΑΣ.

!! ΜΥΘΩΔΟΥΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ !!

Ἡ ἐτησία του συνδρομῆ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα μόνον **2 φράγκα**, ἐν δὲ τῷ ἑξωτερικῷ μόνον **3 φράγκα**.

Κυκλοφορεῖ εἰς 4,000!!

Τόση εἶναι ἡ δημοτικότης του.

Παριέχει πάντοτε τέσσαρας εἰκόνας καὶ τυποῦται εἰς τὸ καλλίτερον τυπογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Ὁμοιάζει μικρῶν παιδιῶν ἐνδεδυμένον εἰς τῆς Λιζιέ.

ΑΠΕΥΘΥΝΘΗΤΕ

ΕΙΤ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

ἀρ. 72. Ὁδὸς Ἐρμοῦ, πρὸ τῆς Καπνικαρίας ἀρ. 72,

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ—ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΛΕΟΥΣΗ

Κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν σταύλων.

Βαφαὶ διὰ τὴν κόμην μὲ ἐγγύησιν ἐπιστροφῆς, ἐν περιπτώσει μὴ γνησιότητος.

Ἀρώματα ἀγγλικά.

Κόνες καὶ νερά τονωτικά διὰ τοὺς ὀδόντας.

Σάπωνες

Entrait de Chamcaras διὰ τὰ μανδήλια, θεῖον μυρωδικόν.

Κουρευτικὴ καὶ κομμωτικὴ ἀρίστη.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΑΣ

Εἰδοποιεῖ, ὅτι

Οἱ ναυτοὶ τοῦ Ἀργολικοῦ Κόλπου ὠρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Θ έ σ ε ι ς Α' Β' Γ'.

Ἀπὸ Πειραιῶς μέχρις	Αἰγίνης	Δρ.	5	4	2
»	»	»	6	5	2
»	»	»	9	6	3
»	»	»	10	8	4
»	»	»	10	8	4
»	»	»	16	12	6
»	»	»	16	12	6

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑΙ ΑΓΟΡΑΙ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ ἀρ. 61 πλοῦσιον ἐμπορικῶν τοῦ κυρίου

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΕΚΟΥ

ἐκόμισεν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης ψιαθίνους πέλους κομψοὺς, ἐλαφροτάτους, ἐπιδεικτικοὺς ὡς ἀληθεῖς παραμάδες καὶ λίαν ἐφθνηοὺς, σακάκια θερινὰ δι' ἀνδρας κομψότατα, φανέλλας δροσερωτάτας, ὑποκάμισα λευκὰ καὶ χρωματισμένα, τσουράπια, μπαστούνια, ὀμπρέλλας καὶ χίλια ἄλλα εἶδη τὰ ὅποια γνωρίζει νὰ ἐκλέγῃ ἢ ἐξειδικασμένη περὶ τὰ τοιαῦτα ἱκανότης τοῦ κ. Χαράλαμπος Στέκου.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΦΘΗΝΑ.

Ε. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗ

ΛΟΓΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Δρχ. νέας 5— Βιβλιοπωλεῖα Α. Κορομηλά καὶ Ν. Β. Νάκη— Δρχ. νέας 5